

ikke er billig ſøende og tænkeude overfor diſſe Tilfælde.

D. Chriſtenuſen: Man faar ganſke viſt her et helt andet Indtryk af denne Sag, end den i Virkeligheden har. Jeg er nu ſaaledes ſtillet, at jeg kjender diſſe Forhold, jeg har ſet diſſe Bygninger, og jeg veed, hvorledes de ſe ud. Man ſkulde tro af den høitærede Miniſters Udtalelſer, at det var ſtore Komplexer af Bygninger, og at det var ſtore Godſciere, der eiede diſſe Kaſerner, nei det er ſmaa Huſmænd, der bo udenfor Byen, ſom have diſſe Bygninger med 4—5 Seiligheder i hver (Finantſminiſteren: 10). Ja, ja, det er ikke Sprogbrug at kalde det Kaſerner, nei Kaſerneerne have ſaaet tilbagebetalt ikke 6—700 Kr., men 6—7000 Kr., og ſaavidt jeg veed, var det de allerførſte Penge, der bleve tilbagebetalt, og det var ikke til nogen af diſſe Smaamænd, men det var til en Mand, der boede her i Byen, og ſom havde et Bygningskomplex derude. Han havde ſin juridiſke Konſulent og kunde være paafærde itide, ſaa at han vidſte, at Alt vilde komme i Orden. Men Folk, der ſidde med 4—500 Kr. i aarlig Indtægt, høre dog til den Slags Folk, der kunne henregnes til Almuefolk, hvad ogſaa Skattebilletterne beviſe ude i Sundbyerne, idet de kun betale en Skat af 3—4—5 Kroner, og det er ſom ſagt ikke dem, der eie de ſtore Kaſerner. Forholdet bliver for dem ſaa meget uheldigere, naar man tænker paa, at der gjøres Fordring paa, at de ſkulde kunne præſtere Leiekontrakterne fra for 20 Aar ſiden, men det kan jo ikke være anderledes, naar der ſkal præſteres Beviſ for, hvem der har boet der. Det kan endogſaa komme dertil, at naar en eller anden Sympige har boet hos en Familie derude, kan Branddirektøren paafaa, at der ikke har boet 1, men 2 Familier. Jeg er nu i Virkeligheden i det Hele og Store enig med den høitærede Finantſminiſter i, at den Billighedſfølelſe, der er egen for det danſke Folk, har ſtrakt ſig meget vidt. Men hvad er det, der er Tilfældet her? Det er jo netop det, at vi ere enige om, at Adminiſtrationens Billighedſfølelſe har ſtrakt ſig meget vidt, maatte for vidt, men derved er ogſaa det Forhold kommet tilſtede, at af de 10 Naboer, ſom leve under akkurat lignende Forhold, have de 8 ſaaet Bygningsafgiften tilbage, men diſſe Folk ikke. Naar det kommer frem paa en ganſke anden Baſis end tidligere, ſaa maa den høitærede Miniſter undſkyldte, at det ſer lidt underligt ud for Folk, der ikke ere inde i alle diſſe Krinkelkroge, hvori hele denne Bygningsafgift bevæger ſig. Det er virkelig en let Sag for Folk af Taget at

ſige, at de kunne proteſtere hvert Aar, men dertil hører, at diſſe Folk have Forudſætning om, at der er billig Grund for dem til at proteſtere. Diſſe Folk leve i god Tro, og de ſe paa Adminiſtrationen med den fulde Overbeviſning, at det er Sagkundſkaben, der regjerer, og at det er den, der ſer klart i Forholdene. Det er førſt i de senere Aar, at diſſe Ting ere komne frem, men ſaa er der ogſaa kommet en Maſſe Andragender ikke alene fra Beboerne paa Stedet, men ſaavidt jeg veed, ogſaa fra mindre Beſtillingsmænd, der have Eiendomme derude, og det er gaaet glat væk indtil nu. Jeg ſtaar ikke her for at ſige Adminiſtrationen Ubegagelighed, tværtimod, jeg kan ikke ſe rettere, end at den er gaaet frem med god Villie, men at denne gode Villie altid har ſaaet det beſte Udſlag, tør jeg ikke paafaa. Jeg vil derfor ſlutte denne forte Bemærkning med en Henſtilling til Regjeringen om muligen paa en eller anden Maade at faae jævnet ud paa Forholdene derude, ſaa at de ikke komme til at ſe ſaa uheldigt ud for de Bedkommende. Det er jo indlyſende, at da det er Smaaſtaarfolk, der dreier ſig om, ere de 6 à 700 Kr., ſom for mangen Anden kun er en Smaaſtilling, ſtore Penge for den Slags Folk.

Ordføreren (N. S. Barſen): Jeg tror ikke, at den høitærede Finantſminiſter ſkulde have prijt den danſke Godmodighed og Billighedſfølelſe ſaa stærkt, ſom han gjorde i Anledning af Tilbagebetalingen af den urettelig erlagte Bygningsafgift. Det er jo meget, at Adminiſtrationen ſelv lever i den Tro, at den er ſaa umaadelig national-godmodig, naar den tilbagebetaler en ſaadan Afgift endogſaa efter 20 Aar. Men ſom bekiendt, om end maatte ikke for den høitærede Miniſter, har man en Høieſteretsdom af 1877 for, at urettelig erlagt Bygningsafgift kan forlanges tilbagebetalt for et Tidrum af 20 Aar, ſaa dermed synes mig, at Godmodigheden ſvinde ganſke betydelig ind. Naar jeg har talt om Afſlutningen af et Forhold fra Generaldirektoratets Side, har jeg tænkt paa et Forhold, der er fremſtaaet ſom Følge af denne Høieſteretsafgjørelſe. Generaldirektoratet er kommet til Erkjendelſe af, at der er opkrævet en urettelig Afgift, og har ſaa uden for mange Vanſkeligheder ſøgt at faae Forholdet i Orden igjen ved at tilbagebetale Afgiften for 20 Aar fra det Dieblit, man erkjendte Feiltagelſen, og jeg har ogſaa ganſke viſt levet i den Tro, at der er jærlige Forhold tilſtede ude i Sundbyerne. Ganſke viſt kan det forekomme ogſaa andre Steder, at man maa tilbagebetale Afgiften, men naar man